

MÉREGTELENÍTŐ

2015.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Lehet, hogy már félsz tőlem, milyen komoly, súlyos témával hozakodom elő ismét. Ezért aztán úgy döntöttem – meglepetés! - hogy ez az augusztusi szám igazi nyári olvasmány lesz! Hisz már mindent tudomásul vettünk a minket körülvevő világ eseményeiből. Már elköteleztük magunkat a JÓ oldalán. Most tehát Illyés Gyula buzdítására a VIDÁMSÁG fegyverével szállunk szembe a Rosszal.

Mert valljuk meg, nagyon megülte lelkünket a pusztítás, az emberi gonoszság, és a megoldhatatlan nehézségek halmaza. A címlapon egy enyhén kivilágított barlang képét látjuk. Ne menjünk tovább befelé! Induljunk inkább a sötétségünkből kifelé, a fény felé!

Most arra tekintsünk, ami szintén valóság! Világítson rá reflektorunk a világ másik jelenségére: az Öröm, a Jóság, a Humor, a Nevetés szintén emberi valóságunk részei.

Ma ezeknek a jelében éljünk – sőt, ezt tekinthetjük állandó programnak.

Ezért hát éljünk tudatosan vidáman!!!

Aranyosi Ervin: Tessék mosolyogni!

Tessék mosolyogni! Kezdd is el már reggel!
Mondd, ki szállna szembe egy vidám sereggel?
Aki látja rajtad, nem tud ellenállni,
engedd hát a mosolyt az arcodra szállni.
Engedd kivirulni, engedd, hogy ragyogjon!
Engedd, hogy a szíved szintén mosolyogjon!
Aki mosollyal él, kerüli a bánat,
mert a szomorúság nem kullog utánad!
Legyél festőművész, fess mosolyt az arcra,
ne is hasonlítson életünk a harcra,
legyen a mi lelkünk szerető és békés,
kell már a világnak egy kis megbékélés!
Tudod, a mosoly is a szeretet nyelve,
legyen hát minden nap így megünnepelve!

Juhász Gyula: Kórus a naphoz

Ragyogj le ránk áldott derűvel
Fények örök királya, Nap
A gond és bú felhőit úzd el
S mutasd meg tündöklőn magad!
Te vagy az élet érlelője,
Az aratás és szüret őre,
Áldás és békeesség te vagy,
Ó Nap, ragyogj le ránk s el ne hagyj!
Szent fényed égjen a szívekben,
Hogy mind eltűnjön a sötét
És boldog, büszke győzelemben
Vegyük át Földünk örökét.
Ragyogjon a tudás , művészet
És ünnepünk legyen az élet,
Ó Nap, te fénylő és meleg,
Uralkodjál e Föld felett!

Szent-Gály Kata: Mint senki más

Te ismeresz engem, úgy, mint senki más:
tudod felőlem, mit én sem tudok,
hogy ki vagyok,
s mit akarok.

Mielőtt végigmondanám a szókat,
már észrevetted, hogyan alakult
az eszme bennem.
Mielőtt az utat végigjárnám,
te láttad: vissza is jöttem.

Előtted nem titok az élet,
és benne minden összefüggések
világosak és áttekinthetők.
Látod a múltban a jövőt,
magban a fát,
a szunnyadó, pöttyös tojásban
a domb jövőendő kórusát.

És tudod azt is, hogy mivé leszek,
ki behunytt szemmel csak megyek, megyek.

Illyés Gyula: Milyen hamar...

Milyen hamar megszokod a
fákon a lombot;
milyen hamar megszokod, ha
a lomb lefoszlott;
milyen könnyen véglegesnek
veszed a nyarat, telet;
milyen hamar elfogadnád
öröknek az életet...

Csökken a hőség, mehetünk kirándulni!

Murphy a túrán:

- Nincs olyan késői vonatindulás, amit nem lehet lekésni! Tehát, el sem érdemes indulni??
- Minden hegy magasabb felfelé, mint lefelé.
- Csak a többiek kínlódnak a meredek hegyoldalon, mi csak felszaladunk a csúcsra...
- A csoport létszáma nincs egyenes arányosságban a túrán elveszettek számával. (Néha túlteljesítjük a normát).
- Túrán mosakodni luxus, túratársat szagolni perverzítés.
- Ha kinéztük a szőke, kékszemű, jó alakú, csinos, megnyerő modorú túratársat az esti sátorozáshoz, biztos, hogy a kopaszodó, bandzsa, kövér és izzadságszagú "őse" lesz a mellettünk horkoló.
- A jó túratárs olyan képességeket is feltételez rólad, amikről te is csak álmodtál. Ez az állapot azonban csak rövid ideig tart.
- Eltévedni minden turista tud, a jó túrázó ezt meg is tudja magyarázni.
- A jó túravezető minden eshetőségre felkészül, miközben tudja, hogy minden eshetőségre nem lehet felkészülni.
- Az éppen szükséges holmi mindig a hátizsák legmélyén van.
- Hátizsákodban a várható veszélyek miatt mindig legyen: balta, gumicsónak, 40 méter hosszú kötél, ejtőernyő, tűzoltó készülék, Révai összes (lexikon), rádió, mozgó tábori pékség, 2 pár evező, horgászfelszerelés... Ha mindezt bepakolod, úgy el sem tudsz indulni, s ezzel kizártál minden rád leselkedő szörnyűséget!
- Esőkabát, poncsó mindig van nálunk, kivéve, ha esik.
- A méz, a lekvár, a tejszín legfontosabb tulajdonsága a túrán, hogy kifolyik és birtokba veszi a hátizsák beltartalmát. Ha csak egy holmit "választ" a kifolyt "ragacs", az biztos, hogy a hálózsák lesz.
- A legjobb túratárs egy jó bakancs. Ennél már csak kettő hasznosabb, mert az ugrálás fárasztó.
- Nehéz túrán azt fogyaszd, ami jól esik. Így a szorulás elkerülhető. A hasmenés így sem.
- Az éjszakai szállás mindig a következő hegyen van. A következő hegy pedig még a látóhatár peremén rejtőzik.
- Senki sem születik természetjárónak, de ha a fentieket átéli, úgy a jó Isten sem menti meg attól ... hogy folytassa!

Wass Albert: Mese az erdőről

„Menj bátran, minél mélyebbre az erdők közé. A fák alatt itt-ott még látod majd a harmatot, ahogy megcsillan a fűszálak hegyén. Jusson eszedbe, hogy angyalok könnye ez. Angyaloké, akik sokat sírnak ma is, mert annyi sok embernek marad még zárva a szíve a szép előtt.

De miattad nem sírnak már. Mosolyognak, ha meglátnak jönni. Mosolyognak a fák is. A virágok legszebb ruháikat öltik magukra, és megdobálnak láthatatlan, puha illatlabdákkal. Minden olyan szép, puha, tiszta és illatos körülötted. Mint a mesében.

Csak mégy, és arra gondolsz, hogy szép. Semmi mást, csak azt, hogy szép. A virágok ahogy nyílnak. A fák, ahogy susognak a szellővel. A forrás, ahogy mesél. És a madarak és minden. És ahogy mégy, céltalanul, egyik tisztásról a másikra, valahol megleled az Angyalok Rétjét.

Nem tudod, hogy ez az, mert az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit érzel, hogy csodálatos. És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül mellé lépnek, és kincseikkel töltik meg a szívedet. A legnagyobb kincsekkel, amik csak vannak az ember számára: a Jóság, a Szeretet és a Békesség.

Egy nagy, csillogó felhőn a Jóisten ül, bárányfelhőket pöfékel nagy, kék pipából, és jóságosan alámosolyog.

Ha visszatérsz újra az emberek közé, a Rontó-emberek, a Gyűjtő emberek közé, és ha gonoszak hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt és az élet legnehezebb napjaiban is derű és békesség lakik a szívedben: csak akkor sejtik meg, hogy az Angyalok Rétjén jártál, kisfiam.” /Erdők könyve/

Kosztolányi Dezső: Fák beszéde

Pálma

- Versben beszélek, és verssel köszöntsék
nagy, mozdulatlan legyezőimet
s nagy csöndemet is. Én vagyok a Fönség.

Hárs

- Szülőházában a vén udvaron
hová gurultak labdáid, szegény?
Hová repült a sárkányod vajon,
s kedved, hited az életed felén,
És merre szálltak, merre tűntek el
viháncoló, víg gyermektársaid?
Ezt kérdezed, de senki sem felel,
csupán mi zúgunk, régi hársak itt.

Nyírfa

- Héjam fehér, mint a papír.
Megbabonázza azt, ki ír,
és hogyha elrontott a hír,
nevem álmodba visszasír.
Izen neked a nyír.

Almafa

- Bő, zöld szoknyában, széles terebélyel
mesékről álmodom, ha jó az éjjel.
A lombjaim közt almák aranya.
Mindig csak adnék, én, örök anya.

Eperfa

- Itt lakmároztaál egykor, az eperfán,
jaj, hogy szerettél. Majd ha por leszel,
egy nyári szellő még felém seper tán.

Nyárfa

- Mily szép nevem van. Hallod? Nyárfa, nyárfa.
Karcsún, fehérén állok a határba.
Úgy reszketek és sírok, mint egy árva.
S minden szélel zenélek, mint a hárfa.

Boda Magdolna: Idő

Kopik a nyár.
A gesztenyefa
leveleken
hagyja rozsdafoltját
az idő
az idő
az idő
ráteszi ujjait
a levelek pulzusára:
gyorsgyors lassú
gyorsgyors lassú
nem áll meg
nem vár
ez egy örökös
a zöldből a
tűzbeforduló tánc

Kutyaélet...

Minden vasárnap elmegyünk a kerítése mellett. Ő odaszalad, és kelletlenül magától: egészen neki simul a rácsoknak, és vágyakozva néz ránk. Akkor megsimogatjuk, beszélünk hozzá; Ő szinte remeg a boldogságtól. Csak egy idős bácsit láttunk egyszer a ház kertjében. Nyilván nem szeretgetik eleget a gazdik, azért koldulja kintről a szeretetet.

Egyszer aztán minden megváltozott. Két kocsi is áll azóta az udvarban. Gyerekjátékok szétszórva, hintaágy, nevetés hangjai.

Azóta mehetünk arra, nem jön. Ha véletlenül épp tétlenül az udvaron van, és nincs senki a láthatáron, gyorsan odajön egy kis pót-dédelgetésre, de mindig körülnéz, nehogy új gazdiék rajtakapják. Egyszer kint voltak a gazdik, Ő is épp ott volt a kerítés mellett. Ránk se nézett...

Igaz a kutyahűség. Csak mindig egyhez!

Emberben is van ilyen?

Fekete István: A kutyák

Nem vagyok kutyaszakértő, csak úgy egyszerűen szeretem őket. Ha eggyel-eggyel négyszemközt találkozom, úgy szólok hozzá, mint régi ismerőshöz.

- Szervusz, öregem. Hova, hova?

A kutya ilyenkor megtorpan egy pillanatra. Néz.

- Na, gyere ide! – és halkán füttyentek.

Az ismeretség ilyenformán hamar megvan, ámbár minden kutyánál más, és vannak, melyek nem vesznek tudomást a barátkozásomról.

Egy foxi annyira hozzám szegődött, hogy a végén már könnyörögni kellett, hogy menjen haza.

- Keresnek otthon – magyaráztam neki – és megver a gazdád – mondtam, mutatva a botot, de nehezen váltunk meg, és még az utcasarokról is visszanézett.

Utcánkban a rendőrnek farkaskutyája van. Jön a rendőr, előtte húsz lépésre a kutya. Csak ránéztünk egymásra, megálltunk, és már tudtuk, hányadán állunk.

- Mi újság a bűnözők világában? – kérdeztem, s a kutya hátranézett gazdájára, mintha azt mondaná, sajnálja, de ő erre nem felelhet.

Azóta szabályosan köszöntjük egymást. Én megsimogatom a fejét, ő pedig nadrágomhoz dörgöli az orrát. ,.

Van egy fekete spániel ismerősöm is, sajnos, ő be van zárva, de ha füttyentek neki, a kerítéshez jön és tartja a hátát, hogy vakarjam meg.

Az autóbusz megállónál az egyik házban van egy kis, öreg kutya, amelynek fél éve magyarázom, hogy én un. kutyabarát vagyok. Nem érti. Bután néz és ugat. Ismerem a hangját, nyitott ablaknál alszom, és dühösen forgolódom az ágyban, mert nem hagy aludni. Rövid lába és torzonborz képe van. Ilyennek képzelem a Bach-korszakbeli fináncokat. Folyton mérges és kellemetlen, bár nincs belőle semmi haszna. És ugat, ugat, ugat.

Jár azután itt az utcánkban két nagyon komikus, kedves kiskutya. Szürkék, nagy fejűek, szakállasak, és a fülük hegyesen áll. Nem tudom, mifajták, de a kisebbikkel titkos ismeretségben vagyok. Két nő vezetgeti a két kutyát, és a kisebbik ilyenkor hátramarad, és húzatja magát.

- Gyere, Jancsi! – biztatja a nő.

- Ne hagyd magad, János – integetek én neki, és János mind a négy lábával megkapaszkodik, hogy hozzám jöhessen. Persze elvonszolják.

- Ilyen a sors, János – intek neki búcsúzóul. – A Jánosokat többnyire így, pórázon tartják...

Egy vizsla is jár néha erre, öntudatosan és komolyan megy, mint aki küldetésben van. Múltkor rápisszentek. Megáll.

- Hát te ki kutyája vagy?- A vizsla leül, kettőt-hármat billent a farkával, ami kis jóindulattal farkcsóválásnak is vehető. Azután csak néz, mintha emlékeiben kutatna, hogy ki vagyok.

- Gyere ide!- A vizsla feláll, mintha azt mondaná:

- Bocsánat, uram, én önt nem ismerem – és ott otthagytott.

Jönnek aztán néha csapzott, bogáncsos szőrű, vándorlásban levő piszkos kuvaszok, félfarkasok, negyedfoxik, melyeknek szemében lángol az éhség, és kerülik az embert. Van, amelyiknek véres a lába, és van, amelyik elszakított zsineget húz a nyakában. Olyan szabad harcosok ezek, akik beleharaptak a szabadság véres ízébe, és nem kell már nekik a szolgai kenyér. Ezeknek hiába szólok. Rám se néznek. Lesunyítják fejüket, és rohannak, kifelé a városból. Rohannak ki az őszi erdőkbe, vég nélküli utakra, hol pacsirta sír és vásáros szekerek járnak. A bogáncs majd lekopik róluk, a rabtartó zsineg elszakad majd valahol, a telet átfagyoskodják és a tavaszt végiglegényeskedik, de mindig szabadok. Szeretem a kutyákat, de ezeket az utóbbiakat irigylem is!

Aranyosi Ervin: Jó példa

Álmunkban is együtt vagyunk,
együtt alszunk, na, látod?

Tudjuk, hogy az élet csodás,
ha van egy jó barátod!

Bizalomra, szeretetre,
erős várat építünk,

Egy íratlan szövetséggel,
két életet szépítünk.

De jó lenne, ha a világ,
rólunk venne jó példát,
s te is, aki ezt olvasod,
ezt az élményt élnéd át!

LÁZÁR ERVIN: TÜSKÉS VARABIN

- Nézd, Apu, mit rajzoltam! - mondja a fiam.

Fekete vonalak a hótiszta papíron.

Ez egy csipkés krumpli - akarom mondani, de még idejében visszaszívom, hogy is gázolhatnék bele ilyen felnőtt korlátozottsággal egy négyéves méltóságába. Különbösen is, krumplinak ez nagyon kecses, robbanékony, van benne valami titokzatos erő. És ni csak: szeme is van! Nem kétséges, ez egy állat. És mi az, hogy csipkés? Az állat hátán rejtélyes kinövések, fura taréjok sorakoznak, talán egy őskori sárkánygyík viselhetett ilyen díszet, ilyen félelmetest és ilyen megejtően szájalomraméltót.

- Nagyon szép - mondom, mert tényleg nagyon szép.

- Tudod, mi ez?

- Mi?

- Ez egy tüskés varabin.

Gyanakodva kutatok állattani ismereteim között... tüskés varabin... hát az meg miféle szerzet lehet? Hallottam én ilyen állatról? Vagy csak egyszerűen félremond valamit? Hiszen a gepárdot is gepárducnak mondja, a döggkeselyút döggkeserűnek, a muflont liftonnak, a hiúzt héhúznak.

Féltem atyai tekintélyemet, még azt találom mondani, hogy ez az állat nem létezik, s erre előhossa a rongyosra nézett "A természet képekben" című könyvet, s valamelyik szakadozott lapon megmutatja a tüskés varabint.

Fondorkodom hát egy kicsit, mindent tudó felnőttábrázatot öltök, s mintha csak vizsgáztatás céljából kérdezném:

- Meg tudnád mondani, hol láttál tüskés varabint?

- De hiszen együtt láttuk.

- Hol?

- Hát amikor nézted az álmomat. Nem emlékszel?

Igen? - döbben belém. Hát akkor láttuk? A közös álmunkban? Dehogyan felejtettem el! Hogy is felejtethetném?!

Néhány hete vendégségben voltunk valahol, és úgy adódott, hogy egy ágyban kellett aludnom a fiammal. Sokáig firgett-forgott, rugdalózkodott, karattyolt. Egy kicsit untam már.

- Aludjál! - mordultam rá.

- Jó - mondta komolyan -, elalszom. - És súgva hozzátette - nagyon szépeket fogok álmodni. Nézd te is!

Tehát onnan való ez a fránya tüskés varabin. Csakhogy a fiam nem tudja, hogy lekéstem az álmát. Nem tudtam elaludni. Először az örömtől; hogy íme, itt van egy ember, aki jó szívvvel és barátságosan az álmába invitál. Aztán meg a bánattól, hogy hiszen lehetetlen ajándékot adott, nem ülhetek be - mint egy moziba - álma közepébe. Pedig lehet, hogy csak kishitű voltam. Mert aztán, amikor nagy nehezen sikerült elaludnom, színekről álmodtam. Égő vöröset láttam, szelíd kékeket és olyasféle habkönnyű zöldeket, amilyeneket csak kora májusi, ligetes réteken lehet látni.

Könnyen meglehet, hogy nem is én álmodtam, hanem az ő álmát láttam. Honnan is álmodtam volna én olyan csoda színeset? Lám-lám, ha akkor sikerül korábban elaludnom, már régóta ismerném a tüskés varabint.

- Nálatok, Rácpácegresen, volt tüskés varabin? - kérdezi.

Rácpácegres az én gyerekkorom színtere. Hirtelen ki akarom mondani, hogy nem volt, de aztán gyanakodni kezdek. És azok a távoli estéli füttyögések? A félhomályos bokrok között sejtelmesen elsuhanó árnyak? Azok a finom, alig hallható dobbanások a padláson? S amikor a szél fúj, az a dudaszó a kéményben? Az mi volt? Nem kétséges, a tüskés varabin ott mozgott körülöttünk Rácpácegresen, csak nem volt hozzá szemünk. Vagy nem tudtunk eléggé rajzolni. De akárhogy is volt, most negyven évre visszamenő hatállyal megszületett a tüskés varabin. És jó darabig létezni is fog, abban biztos vagyok. Hacsak a rossz szelek el nem fújják.

Szabó Lőrinc: Tóparton

Rigós erdőben bujdosó nap,
itt a tó, fekszem csöndesen,
a part ring, mintha vinne csónak,
a kék vizet nézegetem,
és most közélről még a fű is,
bármily kicsi és egyszerű is,
éppoly gyönyörű, mint a tónak
vizéből visszakacagó nap.

Ez is gyerekszajj:

Danival és öccsével beszélgetünk. A Jóságról, meg hogy milyen nehéz is olykor jónak lenni. Dani ragyogó mosollyal mondja: - Nekem nem nehéz. Én tegnapelőtt óta jó vagyok!

És hiába bizonygatom, hogy mindenkinek nehéz olykor, Ő kitart a saját jósága mellett, tegnapelőtt óta.

Másnap kérdem anyját, mi történt tegnap előtt? Nem tud róla, nem történt semmi különös...

Kérdem újra a gyereket, mi volt akkor, mitől könnyű már neki a jóság?

Kópés arccal mondja, mert nagy mesélő: - Hát akkor, tegnap előtt a Jézus beugrott a szívembe! És azzal a kerekkel, ami a feje fölött van, (glória!) úgy kupán vágta a kisördögöt, hogy egészen Argentínáig repült. Onnan jó sokára ér vissza!

Így most Neki könnyen megy a jóság. Most már csak az a tapasztalat vár rá, hogy nekünk, embereknek, sajnos magunktól is sikerül, ördög nélkül is, rossznak lenni. De Argentína tényleg messze van, hátha...

Karinthy Frigyes: ZÖLD BARACKOK

Egy nagy barackfán tavasszal, mikor melegen és barátságosan kezdett sütni a nap, kinyitották szemüket a picike, zöld barackok, és kíváncsian körül néztek.

- De jó meleg van - mondta az egyik barack, akit Gábor baracknak hívtak. – Mitől van olyan jó meleg?

- Attól a nagy sárgától - mondta Pista barack, aki barackmag korában esztétikai tanulmányokkal is foglalkozott. - Attól a nagy sárgától ottan, szembe velünk, a kék égen.

- És mi az a nagy sárga? - kérdezte naivan Gábor barack.

- Mi lenne? - mondta fölényesen Pista barack. - Az is egy barack, olyan, mint mi, csak hogy valamivel nagyobb, és egyedül van, egyedül lóg valami nagy fáról, amit innen nem látni.

- És mi is leszünk ilyen szép sárgák? - kérdezte kíváncsian Gábor barack.

- Hogyne! - mondta fölényesen Pista barack. - Ha sokáig tart ez a jó meleg, akkor mi is ilyen szép sárgák leszünk.

A jó meleg csakugyan tartós volt, és a zöld barackok kezdtek szépen sárgulni. Különösen az egyik, akit Sándornak hívtak, és aki a legszélén ült a fának, és a legtöbb napfény érte.

- Ez a Sándor gyönyörűen fejlődik - mondta egy napon Pista barack, aki szerette figyelni a barack-testvérek gyarapodását.

Azóta nagy tekintélye volt Sándornak a barackok között.

- Meglátjátok - mondta Pista -, ebből lesz a mi Lajosunk. (Tudniillik, a nagy sárga barackot, ami az égen lógott és ami olyan jó meleg volt, Lajosnak nevezték el.)

- Már most van olyan sárga - mondta később. - Hová fog fejlődni ez a fiú, szinte beláthatatlan.

Sándor valóban egyre sárgább lett.

- Valamivel kisebb, mint Lajos - mondta Pista -, de ez csak optikai csalódás.

Tudniillik Lajos messzebb van, és minél messzebb van valami, annál nagyobbak látjuk mi.

Ez ugyan nem egészen így van, de hát egy baracktól az is szép, ha egyáltalában tud ilyen nehéz latin szavakat, mint: optikai csalódás.

- És miért ne? - fűzte tovább gondolatait Pista barack. - Tegyük fel, hogy Lajos valami egészen rendkívüli lény a barackok között, mivel úgy látszik, hogy mindannyian tőle tanulnak sárgulni, még ez a Sándor is, aki pedig kivételes tehetség. Wilde Oszkár egy helyen nagyon szellemesen megjegyzi, hogy nem a művész tanul a természettől, hanem a természet tanul a művésztől.

Ezt ugyan nem egészen így mondta Wilde Oszkár, de hát nem elég-e egy fiatal, zöld baracktól, hogy egyáltalán olvassa a nagyobb külföldi írók műveit?

- Azt lehet mondani - fejtegette néhány hét múlva Pista barack -, hogy a mi Sándorunk nemcsak hogy van olyan sárga, mint az agyoncsodált, agyonistenített Lajos, hanem talán még sárgább.

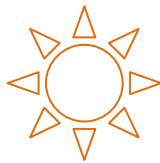
A barackok helyeslően zúgtak, Sándor, az ünnepezt sárga, szenvedősen legyintett, és keserűen megjegyezte, hogy ehhez két hónap kellett a többieknek. Ő ezt már korábban tudta saját magáról. De hát nálunk nem értik meg a barackot, mert nincsen igazi kultúra.

- Úgy van, sárgább - kiabáltak most már mindannyian.

- És tulajdonképpen kicsoda az a Lajos? Valamikor, igaz, elég sárga volt, és zöld korában, amikor még nem volt ítélőképessége, a mi Sándorunk is tőle tanult - állítólag - sárgulni. De most kiderült, hogy Lajos fejlődésképtelen, már nem tud újat nyújtani. Ő mindig ilyen sárga volt, nem fejlődött, nem változott semmit, míg íme a mi Sándorunk egyre színesebb lesz, egyre duzzadóbb, piros és barna színekben pompázik.

- Kétségtelen - mondta ki végre a szentenciát Pista barack - kétségtelen, hogy a mi Sándorunk az igazi, az új, a tökéletesebb barack, az ultra-barack; mondhatnám a barackabb barack. Lajos kora és a fejlődésképtelen romantikáé lejárt, le kell lökni Lajost onnan, és Sándort kell a helyébe ültetni. Látjátok - ujjongott fel hirtelen -, Lajos maga is megérezte, hogy igazunk van - odanézzetek! Magától lehullott a fájáról!

Mindnyájan odanézték. Esteledett, és a Nap, mely melegíti és érleli a barackokat, e percben csakugyan fáradtan bukott a láthatár mögé.

TANULSÁGOS TÖRTÉNET

A férj egy pár órai horgászat után úgy dönt, hogy kiköt a csónakjával, és pihen egy kicsit. A feleség ekkor úgy dönt, hogy elviszi a csónakot egy kicsit, és majd olvasgat a tó közepén.

Be is indítja a motort, behajózik, és lehorgonyoz. Nem sokkal később megjelenik a horgászellenőr.

- Hölgyem! A tónak ezen a részen tilos a horgászat!

- De kérem, én nem horgászok, hanem olvasok!

- Ha nem megy máshova, föl kell írjam!

- Olvasásért?

- Nem, hanem mert tiltott területen horgászik! Most lehet, hogy olvas, de minden eszköze megvan a horgászathoz, és bármikor elkezdheti!

- Jó, de én meg akkor följelentem szexuális zaklatásért!

- De hisz magához sem értem!

- De minden eszköze megvan, és bármikor elkezdheti!

- További szép napot Hölgyem! - és ezzel továbbállt.

Tanulság: soha ne vitatkozz olyan nővel, aki olvas, mert az valószínű gondolkozni is tud!

Várnai Zseni: Balatoni alkony

Az ég a vízre ráhajol
a láthatáron valahol...
az ég a vízzel összeér,
az ég, a víz
gyöngyházfehér.

Így látom én fekvemben itt
a táj elnyugvó fényeit,
miközben percem elrepül...
az ég, a tó
elszenderül.

Oly nyugodalmas most a táj,
boldog vagyok...semmi se fáj...
tükörsima a Balaton,
sellők énekét
hallgatom.

Király Valéria: Nyári történetek

Az illúzióról...

... A nádason keresztül, egy úttá taposott ösvényen araszolok ki a tóból. Kicsit borzongva csuromvizesen dobom magam a forró törülközőre, ahol pont szemmagasságban, már bekészítve vár a könyvem és a szemüvegem, a drága: amire vigyáznom kell, mert törik, karcolódik, elhagy, vagy én hagyom el! Nem úgy, mint a könyveket! Azokra vigyázok, ők pedig megvárják, míg sorra kerülnek, hűségesen. Még az olyan karácsonyra ajándékba kaptak is, melyeket most a nyáron végre elolvasok, mint például Kepes András könyvét, a Tövispusztát.

Ebből idézek egy részt, egy párbeszédet anya és fia között...

"... — Csak nem azt akarod mondani, hogy a sors irányít bennünket? — kérdezte Pali indulatosan.

— Nem, kisfiam. Mi magunk meg a körülményeink vagyunk a sorsunk. Magunkat és a körülményeinket csak mi alakíthatjuk, más ebben nem segíthet.

... — De azt továbbra sem értem, hogy ha előre látod a dolgokat, miért nem tudsz változtatni rajtuk?

— Meg tudod változtatni a múltat? Nem, ugye? Pedig sokan megpróbálják, különösen manapság. A jövőt sem lehet megváltoztatni, csak ha mi változunk meg. Az emberek általában a jelent sem látják, csak azt hiszik. Nem jönnek rá, hogy jelen és a jövő csupán a múltjuk vetülete. Olyan ez, mint amikor fölnézel a csillagos égre, és elfogadod, hogy a csillagok ott vannak, holott pontosan tudod, hogy az égbolt egy évmilliókkal ezelőtti állapot lenyomata. A távoli csillagok többsége már kihunytt, felrobbant, csak az óriási távolságból

még nem ért ide az információ. Csak később fognak rádöbbenni az emberek arra is, hogy a szemük láttára hullott darabokra körülött mindaz, amiben ma élnek, és ők mégsem vették észre."

...Állok a Nagy Tónál. Pontosabban a Tóban. Hátam mögött védőpajzsként az egész partszakaszon hajladozik, zizeg a nádas. Nekidőlök, hátammal enyhén érintem a nád éles széleit. Tán támaszkodni akarok, vagy csak engedem, hogy átsimuljanak a hullámok a lábfejemre, s ezzel egy időben érzem, hogy fájdalmat okoz, karcot a szél által mozgatott és kiszámíthatatlanul hajlongó hatalmas nádtömeg. Ha enyhül a szél, alig mozdul, de egy-egy szellőkésre sajgó ütéseket mér a hátamra. Meddig tudom elviselni? Várok.

Nem mozdulok, lábam alatt mélyítik a homokot az erőteljesen parthoz csapódó hullámok. Süllyedek. Apró kavicsok kerülnek a lábfejemre, lassan belepik, s néha ütnek, néha simítanak, mint a kezek. A Tó és én összeérünk. Fényes kis halak merészkednek a lábszáramhoz, a nádból egy férfitenyérszerű zöld gyík merészkedik elő. Hirtelen már ott is van a térdemmel egy magasságban, a vízbe nyúló, napsugár által átforrósított sziklán. Mozdulatlan. Velem egy irányba figyel. Figyelünk! A szélfúttá víztükröt, a tó fölé tornyosuló hegyeket, a távolban úszó, játszadozó embereket. Ütemes basszusok vegyülnek a természet hangjaival. Őt nem zavarja, engem sem. Már hűvösödik a szél, el kellene merülni a vízben, de nem merek mozdulni, még elriasztom a Zöld Gyíkot, aki velem együtt szemlélődik, s élvezi a természet ajándékát, a forró napsugarat és a pillanat örömét.

Egyszer csak hatalmas karcsapásokkal fiatal férfi bukkan fel. Rajta felejttem a szemem. Mellúszásban erőteljesen úszik, feje hol a víz fölött, hol a víz alatt... Úgy, ahogy kell!

Irigylem. Nem, én nem merek a tó közepén úszni. Félek. Az uszodában nem! Ott lelátok a mélybe. Ilyen vagyok. Jó ez? Vajon jó, ha csak a kiszámítható iránt van bizalmam? Nem kellene néha — csak úgy — fejest ugrani a vízbe! Bátran!

Elsimul a víztükrök, a lassan lenyugvó nap fénye sárgára, kékre, zöldre festi a hullámokat. Ó, elfeledkeztem a gyíkomról! A kőre nézek, már nincs ott! Észrevétlenül tűnt el; szabadon. Beúszok, épp addig, ameddig a bátorságom engedi. Csak a fejem van kint a vízből. Próbálgatom magam... Merem? Nem merem megcélozni a távolságot? Nem, ez most sem sikerül! Félek. A korlátaim, a múltam vetületei megjelennek, és már menekülök, úszom is könnyedén a part felé, a biztonságba!

Mosolygok magamon, mint mindig. Persze eszembe jutnak a nemrég olvasottak... a dolgokat „nem lehet megváltoztatni, csak ha mi változunk meg!” Tehát próbálkozni kell, míg élünk. Legalábbis ez tűnik célravezetőnek, s ez csak nem illúzió!

Az időjósok szerint, a lassan eltűnő idei nyár utolsó forró napja volt ez a tegnapi ragyogó napsütéses, vízenringató, friss széna és főtt kukorica illatú szombat.(2012.aug.)

Érzelmes történet a netről

Zsúfolt reggel volt a rendelőben, amikor 8:30 körül bejött egy bekötözött ujjú idős úr. Rögtön szólt, hogy siet, mert 9:00 órakor van egy fontos találkozója. Kértem, hogy foglaljon helyet, tudván, hogy eltelik még fél óra, míg megérkezik az orvos. Figyeltem, milyen türelmetlenül néz percenként az órájára.

Idő közben arra gondoltam, hogy nem lenne rossz, ha levinném a kötését, és megnézném, miről van szó. A seb nem tűnt olyan súlyosnak... az orvosra várva eldöntöttem, hogy fertőtlenítem a sebet, és egy kis beszélgetésbe elegyedtem. Megkérdeztem, hogy mennyire fontos a találkozója, és hogy nem szeretné-e mégis megvárni az orvost a seb kezelésére.

Azt válaszolta, hogy feltétlenül az idősek otthonába kell menjen, ahogyan évek óta mindig teszi, hogy reggelizzen a feleségével.

Udvariasan a felesége egészsége felől érdeklődtem. Az idős úr kedvesen elmesélte, hogy az Alzheimer kóros felesége 7 éve él az idősek otthonában. Gondolva, hogy a feleség, egy tiszta pillanatában esetleg felizgatná magát az ő késése miatt, siettem, hogy kezeljem a sebet, de az idős úr elmagyarázta, hogy 5 éve egyáltalán nem ismeri fel őt...

Akkor csodálkozva megkérdeztem: "És Ön minden reggel elmegy, hogy együtt reggelizzenek?"

Egy mosoly, és egy lágy kézsimogatás közben válaszolta: "Az igaz, hogy Ő már nem tudja, ki vagyok, de én jól tudom, ki Ő".

Nem tudtam megszólalni, és kellemes borzongás futott végig rajtam, miközben néztem a siető léptekkel távolodó öreget... Lenyeltem a könnyeimet, miközben arra gondoltam: "Ez a szerelem, ez az, amit az élettől szeretnék!..."

Hiszen alapjában véve ilyen az igazi szerelem?!... nem feltétlenül fizikai, és nem is ideálisan romantikus. Szeretni azt jelenti, hogy elfogadjuk azt, ami volt, ami van, ami lesz, és azt, ami még nem történt meg.

Nem feltétlenül azok a boldog és kiteljesedett személyek, akiknek minden dologból a legjobb van, hanem azok, akik a legjobbat tudják kihozni mindabból, amijük van."

B. Tomos Hajnal: Ami megmarad

Kék jelek hullnak papírra,
És szépen összeáll
Mint tavaszi vetés,
A friss írás,
Emberszívből kipergő
Magvak sora-
Csak lenne ki kóstolja,
A mindennapi vers
Megtört kenyerét
Mely úgy világít,
Mint az utolsó vacsora
Fehér üzenete.
Nem test tápláléka,
De világok vallomása.

Csengery Kristóf: Üres és átlátszó

Van, aki hisz, van, aki nem hisz. Én hiszek is, meg nem is. Ma széna, holnap szalma. Lehet, hogy már az elején döntöttek rólam: szél dobálta csónak,

hányódjam a kételkedés vizén,
s kettős arcom legyen, akár a holdnak.
Apad és árad bennem a remény,
fogy s nő a bizalom. Néha a rossz csak

vékonyka árnyéksáv, mindent a fény ural, máskor szorosan körbefognak az ártó démonok. Lelkem edény, üres és átlátszó tömlője voltak

és várhatóan: nincs tartalma más, csak amit beletölt a változás.

Szabó T. Anna: Lombot borzol

lombot borzol a könnyű szél
láthatatlan a láthatót
mi a valódibb és miért
a tegnapod? a holnapod?

J. C. van Schagen: Számadás

Ifjú voltam s zöldfülű
Azt hittem, bután bölcs vagyok.
Most fásultan és vénen
Vélem: a bölcs buta.
Mert ki buta? ki a bölcs?
Ki a ki?
Az ember, ha az.
S az élet meg egy kaleidoszkóp,
Figurák, figurák, csupa figura.
Én meg csak cammogok
Figurától figuráig.
Vagyok.

/Tóth Z. László ford./

Ludvik Aškenazy: Lárma

Az ember megszületik és máris kiabál.
Senki sem érti,
de mindenki örül.
Itt vagyok! kiabál az ember,
eljöttem élni.
Jó helyen vagyok?
Jó embereknél születtem?
Nyájas évszázadban?
Nem viselek véletlenül háborút?
Eltörölték már itt a rabszolgaságot?
Megfelelő színe van a bőrömnek?
Származásom rendben van?
Szabad lélegeznem?
Akkor jó. Köszönöm.

/Zádor András ford./

Váci Mihály: Pipacsok a búzamezőben

Búza, búzakarász!
véle szél hadonász:
hajlik, lengedezik,
amíg cseperedik.
Búza, búzakarász.

Színe még nem arany:
mint a fű, csak olyan.
Szerte búzamező
zöld színben repeső,
- színe még nem arany.

Amíg érik a mag,
lassan, jó nap alatt,
- könnyű kis pipacsok
szirma, lángja lobog,
amíg érik a mag.

Messze virítanak.
Lenge szirmaikat
rázva vérpirosan,
mag felett magasan,
messze virítanak.

Tőlük piros a táj!
_ "Ime itt van a nyár!"
Őket nézegetik,
szép csokorba szedik.
Tőlük piros a táj.

A zöld búzamezők,
észrevétlenek ők!
De lehull a pipacs,
s felragyognak a nagy
érett búzamezők!

TALLÓZÓ

Júl.2-án a Világgazdaságban megjelent **Gyükeri Mercédesz Ima** című cikke a görög válságról. A cikkíró szerint a történeteken „már poénkodni sincs kedvünk”... Megemlíti, néhány órával azután, hogy az ország csődbe jutott, Ferenc pápa is imádkozott a görög népért. „Talán a katolikus egyház feje nem az utolsó kenetet adta fel az országnak, hanem még lát kiutat – vagy egyszerűen nem nézett híreket. Mert mit látott volna? Európai vezetőket, akik egymásnak tökéletesen ellentmondó, a felelősséget az utolsó pillanatig kerülő nyilatkozatokat tesznek... Olyan vitát látna Ferenc pápa, ha Athén vagy Brüsszel felé tekintene, amelynek már nem lehetnek nyertesei. Az Alekszisz Ciprasz vezette kormány már régen elbukta a szabadságharcát, de az Európai Unió is soha be nem gyógyuló sebeket szerzett közben. Lehet még keresni a kiutat, de jó eséllyel tényleg csak a Jóisten tudja, mi lesz a megoldás. Reméljük, meghallja az egyházfő imáját”.

A világ különböző részein tapasztalható **keresztényüldözésről tartott konferenciát** július 1-jén az Európai Parlament néppárti frakciója – tájékoztatót a Magyar Hírlap júl.2-án. Elmar Brok, az Európai Parlament külügyi bizottságának német elnöke kiemelte azt, hogy az iszlám világban nem zajlott le a felvilágosodás történelmi folyamata, ami a keresztény Európában végbement, és bizonyos mértékű toleranciát hozott a felekezeti elvakultság helyébe. A Közel-Keleten, Irakban, Iránban keresztény közösségek pusztaság léte került veszélybe, és ezeket a közösségeket segíteni kell abban, hogy ne válják végleges létformájukká a menekültlét.

„Ezek a keresztény kisebbségek, ha segítségről van szó, elsősorban Európára számítanak – fűzte tovább a gondolatot Hölvényi György a KDNP EP-képviselője, aki a vallások közötti párbeszéd előmozdításának egyik felelőse a frakción belül és helyszíni tapasztalatokat is szerzett. – Az ő segítségkérésüket Európa nem utasíthatja vissza.” Megnyugtatónak nevezte, hogy Federica Mogherini, az EU kül- és biztonságpolitikai főképviselője a konferencia résztvevőikhez intézett levelében kifejtette: Európa igenis felelősséget visel a keresztény üldözöttekért.

„Istennek nincs más keze, csak a tied meg az enyém” címmel júl.2-án közölt hosszú interjút a Maszol.ro Niklaus Brantschen jezsuita szerzetessel, aki önmagát száz százalékig keresztény embernek és zen-követőnek tartja. Elmondta: „A zenben úgy fogalmazznak, hogy minden egy, egy minden. Ez a látásmód nemcsak abban segít, hogy jobban megértsem a Szentírást, hanem abban is, hogy jobban megértsem magát az életet, hogy kibírjam az ellentmondásokat... A spiritualitás nagy szó, de nálam a földhöz kapcsolódik, amin állunk, és ahhoz, ahogy állunk rajta. A levegőhöz is kapcsolom, amit belélegzünk, s ahhoz a módhoz, ahogy belélegezzük, felületesen, kapkodón vagy mélyen. A spiritualitásnak ahhoz is köze van, ahogy a dolgokat látjuk magunk

körül. Amikor a spiritualitást említem, természetesen nem zárom ki a vallást, de nem a vallásról beszélek. Az én személyes spiritualitásom táptalaja a kereszténység, de szufi, buddhista, irodalmi és filozófiai elemek is vannak benne. Ez a jövő. A vallásban néha túl nagy a tumultus, túl sok a beszéd, a birtokolni akarás. A spiritualításra azért van szükség, hogy a vallások élők maradjanak, hogy nyitottak legyünk a világra és egymásra.”

Szörnyeteg... címmel a Népszabadságban júl.7-én Rainer Hermann német arabista nyilatkozik, akinek nagy sikerű könyve az Iszlám Államról magyarul is megjelent. A szakértő a XVII. századi Európa legpusztítóbb konfliktusához, a katolikusok és a reformátusok harmincéves háborújához hasonlítja az Iszlám Állam egyik lételemét jelentő szunnita-síita vallásháborút. A Szaddám-rendszert megdöntő 2003-as amerikai-brit invázió is jócskán felkavarta a térségben az indulatokat, de az „első lövés” igazából az 1978-ban kitört iráni forradalom volt. A sah bukása és a Khomeini ajatollah nevével fémjelzett síita klérus hatalomátvétele ugyanis felborította az erőegyensúlyt. Irán felemelkedée, regionális hatalommá válása, szövetsége a szíriai Aszad-rezsimmel és a Hezbollahnal, felszította az ellentéteket. „Könnyen lehet, hogy a Közel-Kelet harmincéves háborúja jóval hosszabb ideig fog tartani. Az biztos, hogy a Nyugat csak korlátozottan tudja segíteni a mérsékelt muzulmánokat. A muzulmán világban civilizációk összecsapása zajlik, a háborút szító teológusokat csakis valamilyen társadalmi nyomás foghatja vissza” – véli Hermann. Hozzátette: valamiféle kiegyezés csak a regionális erőközpontok, azaz Szaúd-Arábia, Törökország és Irán között születhet.

Seres Attila Castróék megtérése című cikkében - mely a Népszabadságban jelent meg júl.14-én - az Amerikai Egyesült Államok és Kuba közötti viszony látványos javulásáról írt. A két ország között 1961-ben szűnt meg a diplomáciai kapcsolat. A cikk szerzője emlékeztetett arra, hogy 2014 decembere előtt, amikor bejelentették a kétoldalú kapcsolatok normalizálásának szándékát, már tizenhét hónapon keresztül folytak a titkos tárgyalások. Ma már tudni lehet, hogy Kanada adott helyszínt a megbeszéléseknek, s a legfőbb közvetítő maga Ferenc pápa volt. Annak illusztrálására, hogy a Szentatyának milyen szerepe lehetett a kapcsolatok rendezésében, Seres Attila idézi Raúl Castro kubai elnök májusi, vatikáni látogatása során mondott szavait: „Elolvastam a Szentírás összes beszédét, ha Ferenc pápa továbbra is így fog beszélni. Én is, aki kommunista vagyok, elkezdek imádkozni, és nem tréfából mondom, talán visszatérek a katolikus egyházba.”

Állj ide... címmel júl.16-án a Népszabadság összeállítást készített arról, hogyan segítik a menekülteket a hazai segélyszervezetek és a civilek. Nyilatkozott Écsy Gábor, a Katolikus Karitás Igazgatója is, aki elmondta: különös gondot fordítanak a kísérő nélkül érkező gyerekekre és az idősekre, segítséget nyújtanak a táborokban, befogadó állomásokon, de úgynevezett „utcai” munkát nem végeznek. A „nemzeti konzultáció” fedőnéven ismert

idegenellenes kampányról és a magyar-szerb határon épülő vasfüggönyről” az igazgató nem kívánt válaszolni. Arról sem mondott véleményt, hogy Ferenc pápa útmutatása szerinte összhangba hozható-e Orbán Viktor kijelentéseivel. Leszögezte: „Ennek megítélése nem a mi tisztünk... Nekünk az a feladatunk, hogy segítsünk, ha baj van.”

Bayer Zsolt A rendetlenség című írásában jul.22-én a Magyar Hírlapban felidézte, hogy Ferenc pápa a három országot érintő latin-amerikai apostoli látogatásának egyik állomásán arra kérte a fiatalokat, hogy csináljanak nagy-nagy rendetlenséget, szívet-lelket melengető, reményt adó rendetlenséget, utána pedig segítsenek a rendrakásban. A cikkíró szerint ez azt jelenti, hogy Ferenc pápa is tudja: nem élhető ez a világ jelen állapotában, s hogy ezen változtatni lehessen, fel kell forgatni mindent.

Bayer egyetért ebben a Szent-atyával, de hozzáteszi: „(...) ebben a mai világban egyetlen rendetlenségnek van létjogosultsága: a rendnek. A mai lázadás csak a rend lázadása lehet a rendetlenség, a káosz, a libertariánus világnézet, az anarchia ellen. Tényleg nincs más alternatíva. Fel kell lázadni a rend, a normalitás, a hagyományok, az elmúlt évtizedek nevében. Fel kell lázadni a keresztények védelmében. Lázadni kell Európáért, és még inkább a hazáért.”

Megkapta a muzulmán felekezet a bukaresti mecset építésére szánt telket címmel adta hírül jul.29-én a Maszol.ro. A sokat vitatott óriásmecset felépítésére szánt 11 ezer négyzetméteres bukaresti telek átadásáról szóló jegyzőkönyvet Victor Opaschi vallásügyi államtitkár és Murat Iusuf muzulmán főmufti, a török közösség vallási vezetője írta alá.

A megállapodás értelmében az állam 49 évre ingyenesen adja a muzulmán felekezet használatába a főváros északi részén, a Romexpo kiállítási csarnok közelében található telket, azzal a feltétellel, hogy ott a felekezet közhasznú épületeket - egy mecsetet, lelkesi lakást, könyvtárat és szociális központot - építsen. A mecset felépítését a török kormány finanszírozza, amit adományokból egészítenek ki.

A vallásügyi államtitkár az átadási jegyzőkönyv aláírásakor hangsúlyozta: a modern demokrácia egyik alappillére a vallásszabadság és minden románnak érdeke, hogy az új mecset a szélsőséges, fundamentalista nézeteket nélkülöző „normális” vallásos élet központjává váljon.

A főmufti pedig leszögezte: a mecset éppen azt szolgálja, hogy Bukarestben ne szervezhessenek többé rögtönzött gyülekezőhelyeken muszlim vallási szertartásokat és csak olyan imámok prédikálhassanak Bukarestben, akik az állam által akkreditált teológiai intézmények oklevelével rendelkeznek.

V I C C O L D A L

- Én egész életemben csak háromszor hazudtam.
- Akkor ez most a negyedik!

- Láttam Uram, hogy Ön könnyezett, amikor a feleségem azt a szép orosz népdalt énekelte. Csak nem orosz származású?
- Nem, zenetanár vagyok...

- Ki a felelős azért, hogy ezen a meccsen kikaptunk?
- A külföldi edző!
- De nincs is külföldi edzőnk!
- Nekünk nincs, de az ellenfél csapatának van!

- Az orvosi vizsgálaton az orvos kérdi a betegét: - Dohányzik?
- Nem, köszönöm, inkább innék valami nem túl erőset!

A prédikáció közben a tisztelendő megkérdezi:

- Meg tudjátok-e mondani, mit kell tennie az embernek, hogy a mennyországba kerüljön?
- Meg kell halni!

A vendéglőben a vendég kéri a számlát a főpincértől. Amikor meglátja a végösszeget, felháborodva mondja:

- Főúr, ha nálunk maga végezné a népszámlálást, Magyarországnak ötmilliárd lakosa volna!

A megbírságolt vezető búsan nézegeti a büntetőcédulát, és morcosan kérdi a rendőrt:

- Ezzel meg mit kezdjek?
- Gyűjtse csak – feleli az , - ha összejön belőle négy, kap egy biciklit!

A falun áthaladó autós kérdi az egyik helyi lakost:

- Mondja, hol kaphatok alkatrészt a kocsimhoz?
- Ott a kettős kanyaron túl, az árokban, keresgéljen csak bátran, egész halom hever benne!

A szőke hölgy ziláltan kerül haza, s kéri a férjét:

- Gyere, drágám, baj van a kocsimal. Víz került a karburátorba!
- Na ne, hogy került volna bele víz? Hol van most a kocsi?
- A Dunában!

Az idős skót házaspár otthon üdögél. Az asszony unatkozik, s mondja a férjének:- John, igazán elvihetnél ma moziba!

- Ugyan drágám, nem régen voltunk!
- Igen, emlékszem, de ez már hangosfilm!

- Pincér, őszintén, mit ajánl?
- Őszintén? Fáradjon át Uram a szemközti vendéglőbe!

- Miért olyan hasznos, ha kerekese kutad van?
- ??
- Mert mindig oda tolhatod, ahová akarod!

- Jaj, doktor Úr, újabban sehogy sem tudok este elaludni! Mit tegyek?
- Kérem, ez igazán egyszerű. Gondolja azt, hogy már reggel van, és fel kell kelnie! Meglátja, rögtön el fog aludni.

- Aggodalomra semmi ok, ezzel a betegséggel élhet akár hetven évig is.
- De hiszen már hetven vagyok!!
- Na, mit mondtam?

- Bo-bo-bocsánát, me-merre van a da-dadogósok be-beszédta-tanfolyama?
- Minek magának tanfolyam, máris kiválóan dadog!

- - Ugye tudja Uram, miért állítottam meg?- kérdi a rendőr az autóst.
- Tudom, túl lassan hajtottam.
- Lassan?!! Százötvennel ment lakott területen. Az magának lassú?
- De ha kétszázal mentem volna, akkor most nem lennék itt!

Bemegy egy férfi az autókereskedésbe: - A feleségem szeretne beszélni magukkal arról a Volkswagen Golfról, amelyik a kirakatban áll!

- De hiszen ez Mercedes kereskedés. Nekünk nincs Golfunk a kirakatban!
- Épp erről szeretne beszélni az asszony, mert most már van!

- De szeretném, ha lenne annyi pénzem, amiből golyóálló dízel Mercedest vehetnék!- sóhajt fel egy férfi.

- Minek neked golyóálló Mercedes?- képed el a barátja.
- Semminek, de azt azért szeretném, ha annyi pénzem lenne!

- Skótok a kutyáik hűségével dicsekszenek:

- Az én kutyám olyan hűséges, hogy amikor kórházban voltam, ott várt egy hétig a klinika kapujában!
- Az semmi, mikor fél évre elutaztam, a kutyám kikísért a vonathoz, és meg is várt.
- Az én kutyám, szegény - szerénykedik a harmadik – az ebadó-befizetés előtti napon elköltözött az örök vadászmezőkre.

- Nézd Pajtás, eleget ittunk már. Megyek haza a feleségemhez, és Neked is ezt ajánlom.

- És nem fog haragudni a feleséged, hogy ilyen későn állítok be hozzá?

A csúnyácska amerikai milliomosnő az Alpokban síel, de betemeti a lavina. Mikor megmentik és magához tér, azt mondja a felette virrasztó kocsmárosnak:

- Feleségül megyek ahhoz, aki megmentett!
- Csak tessék! De előre szólok, hogy a bernáthegyim volt.

- Láttad a lovamat, amit tegnap vettem? Szerinted versenyezhetek vele?
- Láttam, amilyen gebének néz ki, szerintem még meg is előzheted!

- Ön tehát bűvész- mondja a cirkuszigazgató a jelentkezőnek. – És mi a szűkebb területe?
- Az emberi test kettéfűrészelése.
- Családja van?
- Igen, van hat féltestvérem...

A tárgyaláson így szól a vádlott az ügyészhez:

- Most pedig esküdjön meg, hogy mindaz, amit rólam itt összehordott, színigaz!

- Tudja, az én férjemnek minden évben megjelenik egy szerelmi történeted-
dicsekszik az író felesége az új szomszédasszonynak.
- Az én férjem meg minden hónapban elhallgat egyet!

- Ugye művésznő, még sosem fordult elő, hogy háromszor ismételtettek volna meg Önnel egy komoly produkciót?
- Dehogynem! A gimnázium első osztályát!

A sejk behívhatja magához mind a negyven feleségét.

- Szomorú hírem van számotokra – mondja nekik. – Beleszerettem egy másik hárembe.

- Mondja, tud hegedülni?
- Tudok. És zongorázom is.
- Jó magának, akkor saját magát is tudja kísélni!

Fának ütközik az utánfutós gépkocsi, és ronccsá törik.

- Orvost, orvost – nyöszörgi a vezető sebesülten.
- Sajnálom, uram, nem tudok segíteni, én ugyanis állatorvos vagyok – mondja a szemtanú.
- Nem baj, úgyis egy nagy marha voltam, hogy megvettem ezt az ócska tragacsot.

- És fáj még a fogad a kezelés után is? – kérdezte férjét az asszony.
- A fogam nem, de a szívem majd meghasadt, amikor a számlát megláttam!